

Arrest

nr. 164 074 van 14 maart 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 9 maart 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 4 maart 2016 houdende een weigering tot verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) alsook om de nietigverklaring ervan te vorderen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 maart 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 maart 2016 om 10.15 uur.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. VAN DER LINDEN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2015 diende verzoeker een asielaanvraag in.

Op 10 december 2015 werd een verzoek tot terugname gericht aan de Italiaanse instanties. Dit verzoek werd niet binnen de door artikel 25(1) van Verordening 604/2013/EG van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-III Verordening) gestelde termijn beantwoord, waardoor Italië met toepassing van artikel 25(2) de verantwoordelijke lidstaat geacht wordt te zijn via een Tacit Agreement.

Op 4 maart 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Deze beslissing werd op dezelfde dag aan verzoeker betekend. Op dezelfde dag werd tevens een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats genomen.

De bijlage 26^{quater} vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw(1), die verklaart te heten(1):

naam : A.

voornaam : A.

geboortedatum : (...)1980

geboorteplaats : K.

nationaliteit : Ghana

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat hij op 10.11.2015 is toegekomen in België. Op 27.11.2015 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Ghana te bezitten en geboren te zijn te Kumasi op 08.12.1980.

Uit het Eurodacverslag van 27.11.2015 blijkt dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene zowel door de Zwitserse als de Italiaanse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. Op 05.01.2016 werden de Italiaanse autoriteiten(2) er via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 10.12.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.12.2015 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder asiel heeft aangevraagd in Italië. Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor dat hij op een onbekende datum in 2008 per auto vanuit Ghana naar Bomako in Burkina Faso reisde waar hij één dag na zijn vertrek uit Ghana zou zijn toegekomen. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende drie weken in Bomako rondzwierf om geld te verdienen om verder te kunnen reizen. Vanuit Burkina Faso zou betrokkene vervolgens per auto naar Nyame in Niger gereisd zijn. Betrokkene verklaarde een maand in Nyame te hebben verbleven op straat en om geld te verdienen om verder te kunnen reizen. Vanuit Niger zou betrokkene vervolgens naar Tripoli in Libië gereisd zijn waar hij gedurende één maand verbleven zou hebben om geld te verdienen om verder te kunnen reizen. Vanuit Libië zou betrokkene vervolgens per boot naar Italië gereisd zijn waar hij op 26.07.2008 zou zijn aangekomen en waar hij asiel aanvroeg bij de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene verklaarde dat hij gedurende vier jaar in een opvangcentrum in Foggia nabij Napels verbleef. Ergens in 2012 zou betrokkene vanuit Italië per bus naar Zwitserland gereisd zijn om vanuit Zwitserland per bus via Duitsland naar België te reizen. Betrokkene verklaarde dat hij geen asiel aanvroeg in België en dat hij drie dagen in een ziekenhuis in Brussel verbleef voor een operatie aan zijn maag. Vervolgens zou betrokkene vanuit België per bus via Duitsland en Zwitserland terug naar Italië gereisd zijn waar hij op 11.12.2012 in Foggia zou zijn aangekomen. Betrokkene verklaarde dat hij in het opvangcentrum van

Foggia verbleef en wachtte op het besluit van zijn asielaanvraag. Ergens in april 2015 zou betrokkene vervolgens per bus vanuit Italië via Zwitserland en Duitsland naar België gereisd zijn waar hij op 10.11.2015 zou zijn aangekomen en op 27.11.2015 het statuut van vluchteling aanvraag bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet te hebben verlaten. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 27.11.2015 waaruit blijkt dat zijn vingerafdrukken in Italië en Zwitserland genomen werden. Betrokkene verklaarde daarop dat zijn vingerafdrukken in Italië en Zwitserland genomen werden maar dat hij geen keuze had en dat de politie hem vertelde dat dit verplicht was. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij in Italië wel asiel heeft aangevraagd maar niet in Zwitserland.

Rekening houdende met de resultaten in het Eurodacverslag van 27.11.2015 waaruit blijkt dat er op basis van de vingerafdrukken van betrokkene zowel door de Zwitserse als de Italiaanse autoriteiten een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem werd op 10.12.2015 voor betrokkene een terugnameverzoek op basis van art. 18§1b van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 (verder: Dublin-III-Verordening) aan de bevoegde Zwitserse en Italiaanse autoriteiten overgemaakt. De Zwitserse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten op 14.12.2015 dat betrokkene in oktober 2010 in Zwitserland een negatieve beslissing heeft gekregen en dat hij vervolgens met onbekende bestemming is vertrokken en dat hij nadien asiel heeft aangevraagd in Italië. De Zwitserse autoriteiten stellen in hun weigering tot terugname eveneens dat de Italiaanse autoriteiten geen verzoek gericht hebben aan Zwitserland en dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is geworden voor de behandeling van het asielverzoek van betrokkene. Rekening houdende met deze informatie van de Zwitserse autoriteiten werden de Italiaanse autoriteiten er op 05.01.2016 via een Tacit-agreement op gewezen dat zij op basis van art. 25§2 van de Dublin-III-Verordening verantwoordelijk geworden zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene ten gevolge het zonder reactie laten verstrijken van de antwoordtermijn vervat in art. 25§1 van de Dublin III-Verordening van het verzoek tot terugname dat hen op 10.12.2015 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening werd overgemaakt.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Wat betreft de actuele situatie waarbij mensen die per boot vanuit Noord-Afrika de oversteek naar Italië trachten te maken effectief het leven gelaten hebben ten gevolge van schipbreuken en/of ongevallen met dodelijke afloop op de Middellandse Zee dient te worden opgemerkt dat deze weliswaar dramatische gebeurtenissen los staan van het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Italië. Wat betreft het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijke grote toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgrijpen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekend dat betrokkene na zijn overdracht aan de Italiaanse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Met betrekking tot de vraag of redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden

van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zouden kunnen rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij niet terug wil naar Italië omdat er nooit een besluit werd genomen in zijn asielaanvraag en dat hij ernstige maagpijn had in Italië en dat men hem niet zou hebben willen helpen en er ook geen medicijnen kreeg en dat hij enige tijd kon verblijven in een opvangcentrum in Foggia maar dat hij uiteindelijk op straat diende te slapen. Gevraagd waarom hij niet meer in het opvangcentrum mocht blijven, stelde betrokkene die niet te weten en dat hem enkel gezegd werd dat hij het kamp diende te verlaten (DVZ, vraag 33). Met betrekking tot deze verklaringen dient echter te worden opgemerkt dat betrokkene hiervan geen concrete bewijzen aanbrengt. Indien men om de door betrokkene aangehaalde redenen zich zal verzetten tegen een overdracht naar Italië dan mag er gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag op zijn minst van de asielzoeker verwacht worden dat hij hiervan concrete bewijzen en elementen aanbrengt, hetgeen bij betrokkene niet het geval is. Wat betreft de verklaring dat er in Italië nog altijd geen besluit is inzake zijn asielaanvraag dient te worden opgemerkt dat de verklaring dat hij nog geen besluit gekregen heeft inzake zijn asielaanvraag in Italië niet beschouwd kan worden als een gerechtvaardigde grond om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, aangezien dit niet gerelateerd is aan de omstandigheden van opvang of behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Het komt aan de Italiaanse autoriteiten toe om de asielaanvraag van betrokkene te beoordelen en een definitieve beslissing te nemen en daar de tijd voor te nemen die zij daarvoor nodig achten. Het feit dat betrokkene nog geen definitieve beslissing inzake zijn asielaanvraag zou hebben gehad, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Er dient dan ook te worden opgemerkt dat de door betrokkene aangehaalde redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten, niet als gerechtvaardigd beschouwd kunnen worden. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de Italiaanse autoriteiten tenminste zeven dagen vooral in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien en waarbij zij zich dient aan te bieden bij de bevoegde Italiaanse autoriteiten in Italië op de luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie. Betrokkene brengt ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-III-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken en brengt geen gerechtvaardigde redenen aan die een verzet tegen een overdracht naar Italië zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die betrekking hebben op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Wat tenslotte een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM betreft bij een verwijdering van betrokkene naar Italië dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezag hebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Italië wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Italië (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), "Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, "UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy", July 2013; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, "National Country Report: Italy", AIDA, last updated 29.12.2015; Italian Council for Refugees (CIR), "Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries"; AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., "Rapport: l'arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes", Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, "Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries", 30.04.2015, UNHCR, "Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea", 06.05.2015) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Italië of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Italië automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en menonwaardige

behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. Uit een grondige analyse van de vermeldde rapporten blijkt weliswaar dat de Italiaanse asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië voor verbetering vatbaar zijn en dat er problemen van organisatorische aard zijn maar uit de rapporten blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten zich niet onverschillig opstellen en dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden. Op basis van een grondige analyse van deze rapporten kan er dan ook niet gesteld worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie louter en alleen men in Italië asielzoeker is of zou zijn of tot deze kwetsbare groep zou behoren. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublinreturnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden. Daar waar zou worden opgeworpen dat deze met behulp van middelen van het EVF gecreëerde opvang een tijdelijk karakter heeft wijzen we er op dat de rapporten inderdaad melden dat de initiatieven niet automatisch worden verlengd, maar dat elk jaar opnieuw aanvragen voor ondersteuning moeten worden ingediend. Het loutere feit dat deze projecten een tijdelijk karakter hebben impliceert echter geenszins dat automatisch dient te worden aangenomen dat deze projecten niet zouden worden verlengd of verder zouden worden volgehouden of dat personen die daar recht op hebben geen aanspraak kunnen maken op opvang zoals voorzien in de opvangrichtlijn 2013/EE/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Daarnaast dient er op te worden gewezen dat betrokkene zich in geval van voorkomende problemen in Italië kan wenden tot de daartoe aangewezen (hogere) autoriteiten van Italië dan wel de geëigende instanties. Er wordt geenszins aannemelijk gemaakt dat de Italiaanse autoriteiten haar niet zouden kunnen of willen helpen indien betrokkene er een beroep op doet. Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers. Dat de Italiaanse autoriteiten derhalve de verplichtingen uit de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming (herschikking) zonder meer naast zich neerleggen en/of dat personen die onder de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen nadat werd vastgesteld dat Italië de verantwoordelijke Lid-Staat is voor de behandeling van het asielverzoek omdat de desbetreffende persoon via Italië het grondgebied van de Dublin-Staten is binnengekomen zonder asiel aan te vragen en verder gereisd is naar een andere Lid-Staat en deze persoon of personen aan hun lot zou overlaten, wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt en kan dan ook niet als gegrond beschouwd worden. Met betrekking tot de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale

media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient er met betrekking tot de algemene situatie van asielzoekers in Italië te worden gewezen dat het EHRM in de zaak Mohammed Hussein versus Nederland en Italië stelde dat de situatie van onder meer asielzoekers in Italië niet kan worden gelijkgesteld met de situatie in Griekenland. Het Hof oordeelde dat op basis van verslagen van gouvernementele en niet-gouvernementele organisaties gesteld kan worden dat de algemene toestand en leefomstandigheden van asielzoekers, (erkende) vluchtelingen en tot verblijf toegelaten vreemdelingen tekortkomingen kent, maar dat deze situatie niet gelijkgesteld kan worden met een systemisch falen in het bieden van bijstand en opvang aan een kwetsbare groep zoals het geval was in de zaak M.S.S. v. België en Griekenland (EHRM 02.04.2012, nr. 27725/10 Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië, § 43, 44, 46 en 49). Het EHRM hernam deze beoordeling in haar oordeel in de zaak Tarakhel v. Zwitserland en stelde dat de benadering dan ook anders dient te zijn dan in de zaak M.S.S. (EHRM, 04.11.2011, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland). Ook in het arrest van het EHRM in de zaak A.M.E v. Nederland (EHRM, 13.01.2015, nr. 51428/10) herhaalde het Hof dat de situatie van de opvangstructuren in Italië niet kan worden vergeleken met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S. (§35). Bovendien heeft het EHRM in het arrest A.S. v Switzerland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) nogmaals bevestigd dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfer naar Italië op te schorten. Het EHRM stelde in de zaak Tarakhel v. Zwitserland dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en extreme kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van extreme kwetsbaarheid zou volgens het EHRM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. Er dient inzake de situatie van betrokkene echter te worden opgemerkt dat er geen sprake is van een vergelijkbare situatie. De uitspraak van het EHRM in de zaak Tarakhel betrof een echtpaar met zes jonge kinderen die naar Italië zouden worden overgebracht en ten aanzien van wie het EHRM heeft overwogen dat deze kinderen in deze zaak, specifieke noden hebben en extreem kwetsbaar zijn, op grond waarvan de overdragende lidstaat zekerheden dient te verkrijgen omtrent de voor kinderen geschikte opvangfaciliteiten en omtrent het bijeen blijven van het gezin. De situatie van betrokkene is als gezonde meerderjarige man geboren in 1997 niet vergelijkbaar met de specifieke situatie waar het arrest Tarakhel v. Switzerland op ziet. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid. Dat de huidige situatie van de opvangstructuren voor asielzoekers in Italië gelijkgesteld dient te worden met de situatie in Griekenland ten tijde van de zaak M.S.S wordt bovendien op geen enkele wijze aangetoond. Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te

vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om zijn of haar asielverzoek te behandelen, beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C- 411/10 van *N.S. versus Secretary of State for the Home Department* blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen. Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-III-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermeldde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht een schending kan uitmaken van in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Italië zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van deze rapporten en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat zij in Italië een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien. Uit rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), "The Italian approach to asylum: System and core problems", April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, "Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situatie of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees", Berne and Oslo, May 2011; SFH, "Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden", Bern, Oktober 2013 & National Country Report: Italy", AIDA, up to date as of January 2015; Italian Council for Refugees (CIR)), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij de mogelijkheid hebben om een eerder aangevangen asielprocedure te hervatten of een nieuwe op te starten waarbij niet vaststaat dat men geen aanspraak heeft op opvang dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden

verkregen. Een kopie van deze rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.12.2015 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21).

Rekening houdende met het voorgaande is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening echter niet aan de orde.

Tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.12.2015 werd aan betrokkene gevraagd of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen. Betrokkene verklaarde dat dit is omdat in Italië geen besluit genomen werd in zijn asielaanvraag en dat hij daarom naar België kwam en dat hij in 2012 ernstige maagproblemen had en dat men hem in Italië niet wilde helpen en dat hij daarom naar België kwam voor een maagoperatie en dat voor betrokkene België toen zijn leven gered heeft en dat hij daarom asiel wil aanvragen in België (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze opgegeven redenen om precies asiel aan te vragen in België, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat er nog geen besluit is inzake zijn asielaanvraag in de verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Italië, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen. Wat betreft de verklaring van betrokkene dat de Italiaanse autoriteiten nog altijd geen besluit genomen hebben met betrekking tot zijn asielaanvraag en dat hij daarom Italië verlaten heeft en naar België is gekomen, dient te worden opgemerkt dat de verklaring van betrokkene dat hij nog geen besluit gekregen heeft inzake zijn asielaanvraag in Italië niet beschouwd kan worden als een gerechtvaardigde grond om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat, in casu Italië, aangezien dit niet gerelateerd is aan de omstandigheden van opvang of behandeling door de Italiaanse autoriteiten. Het komt aan de Italiaanse autoriteiten toe om de asielaanvraag van betrokkene te beoordelen en een definitieve beslissing te nemen en daar de tijd voor te nemen die zij daarvoor nodig achten. Het feit dat betrokkene nog geen definitieve beslissing inzake zijn asielaanvraag zou hebben gehad, kan dan ook niet beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Italiaanse autoriteiten.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens een zijn gehoor op de DVZ van 07.12.2015 dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. Betrokkene verklaarde eveneens dat hij in Italië ernstige maagproblemen gehad zou hebben en dat hij daarvoor geen hulp of medicatie kreeg en dat hij in 2012 naar België kwam voor een operatie aan zijn maag en in België geopereerd werd waarna hij terug naar Italië vertrok. Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat deze maagproblemen dateren van 2012 en betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 07.12.2015 verklaarde dat hij geen gezondheidsproblemen heeft. De aangehaalde maagproblemen kunnen dan ook niet als actueel beschouwd worden. Er zijn verder in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde of concrete elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen en er zijn evenmin gegronde redenen of concrete elementen in het administratief dossier aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, in casu Italië. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname, in casu Italië, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er evenmin besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11, art. 16 of art. 17 van de

Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en art. 25§1, art. 25§2 en 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggeleid worden naar Italië waar hij aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten zal worden overgedragen op de Italiaanse luchthaven die bepaald zal worden in de overdrachtsaankondiging en waar hij zich onmiddellijk dient aan te bieden bij de Italiaanse grenspolitie (4)."

2. Over de vordering tot schorsing

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een situatie waarbij zij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM), is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In wat kan beschouwd worden als een eerste en enig middel werpt verzoeker op, “*schending van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980, schending van artikel 17, 18(1)b van verordening (EU) 604/2013 van het Europees parlement en de raad van 26 juni 2013, schending van het art. 1, 2 van de conventie van Genève van 28 juli 1951, schending van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel, en meer specifiek als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, opgelegd door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de rechten van verdediging, schending van de zorgvuldigheidsplicht, schending van artikel 3evrm en artikel 4 vann het Handvest van de grondrechten van de EU*”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is afkomstig uit Ghana en diende een asielaanvraag in op 27.11.2015

Blijkt dat verzoekers vingerafdrukken zowel door de Zwitserse als Italiaanse autoriteiten zijn afgenomen en een verzoek om internationale bescherming zou door beide landen zijn geregistreerd.

Een terugnameverzoek werd gestuurd aan zowel de Zwitserse als de Italiaanse autoriteiten. De Zwitserse autoriteiten weigeren terugname en wijzen op een latere behandeling van een asielaanvraag in Italië om op de verantwoordelijkheid van Italië te wijzen.

Volgens de Dublin III verordening wordt Italië aldus bestempeld als de verantwoordelijke lidstaat. De Italiaanse autoriteiten reageren niet op het terugnameverzoek zodat de Belgische instanties uitgaan van een stilzwijgende aanvaarding van het terugnameverzoek door Italië.

Verzoeker wordt op 04.03.2016 in het gesloten centrum te Steenokkerzeel geplaatst m.o.o. overbrenging naar Italië.

Een bijlage 26 quater werd aan verzoeker betekend op diezelfde dag.

Verzoeker verwijst naar een uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 waarin werd geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees Asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle lidstaten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de Mens als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen bestaat tussen de lidstaten.

De Verordeningen 343/2003 en 604/2013 hebben in deze context mechanismen uitgewerkt om te bepalen wie de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag. Het Hof stelde dat er zich toch bepaalde moeilijkheden kunnen voordoen in een lidstaat die maken dat er een risico bestaat op schending van art. 3 EVRM wanneer een overdracht naar die betrokken lidstaat plaatsvindt. Andere lidstaten mogen geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van de verordening 343/2003 indien zij niet onkundig zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat het risico loopt van een onmenselijke of vernederende behandeling.

DVZ meent dat ze dit afdoende heeft onderzocht alvorens een terugname verzoek te richten aan Italië.

Op basis van algemene verwijzingen naar een aantal internationale rapporten en publicaties, en een zeer gedeeltelijke lezing ervan, besluit DVZ dat er geen reden is om verzoeker niet naar Italië terug te sturen. DVZ erkent in de betreden beslissing evenwel de moeilijkheden die Italië kent mbt opvang van asielzoekers, maar stelt dat maatregelen worden genomen om eventuele tekortkomingen het hoofd te bieden.

DVZ meent dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië niet in die mate structurele tekortkomingen vertonen die zouden maken dat asielzoekers een onmenselijke of vernederende behandeling moeten ondergaan. "Het is niet omdat men asielzoeker is dat men automatisch kan stellen dat men in Italië als asielzoeker automatisch deel zal uitmaken van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in artikel 3 EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker zou zijn", aldus DVZ.

Verzoeker verwijst naar zijn eigen verklaringen waarin hij stelde dat hij in Italië slecht werd behandeld en op straat sliep. Hij is van miserie en ontbering uit Italië vertrokken om in België een asielaanvraag in te dienen, in de hoop hier opvang te kunnen verkrijgen en medische zorg (verzoeker heeft maagproblemen) in afwachting van de behandeling van zijn asielaanvraag.

Uit de AIDA publicatie van 30.04.2015 waarnaar DVZ ook verwijst, blijkt ook dat veel asielzoekers op straat slapen en dat opvangcentra overvol zitten :

"The report written by the Italian Council for Refugees (CIR) illustrates how obstacles still prevent asylum seekers from accessing adequate reception. For example, asylum seekers claiming asylum at police headquarters can be accommodated in reception centres only after the formal registration of their asylum claim, which may happen long after the person has been fingerprinted, thus leaving people sleeping rough on the streets. In contrast, asylum seekers rescued at sea are immediately transferred to emergency temporary reception centres (CAS), regardless of the formal registration of their applications.

Furthermore, the quality of assistance varies between the different reception centres. Over 35,000 people were accommodated in temporary accommodation centres (CAS) in 2014 and 2015. The reception conditions and services provided in these centres are not being monitored at the national level. Accommodation Centres for Asylum Seekers (CARA) and short-term accommodation centres (CDA), host around over 9,000 asylum seekers who receive basic services in large, overcrowded buildings. UNHCR has warned that asylum seekers at CARA reception centres still face poor living conditions, due to the low quality of services, the prevalence of abuses and inefficiencies as well as the complete lack of integration perspectives. Overall, centres are overcrowded and sometimes placed in remote locations. Centres of the SPRAR network, providing over 20,000 places, ensure more and better services, such as mediation and legal counselling.”

Uit het AIDA rapport (up to date van december 2015) op blz 63-64 blijkt eveneens dat het niet zeker is dat Dublin-terugkeerders een opvangplaats krijgen en vaak zelf alternatieven moeten zoeken.

Het is immers een feit dat ondanks de maatregelen die genomen zijn door de Italiaanse autoriteiten en waarnaar DVZ verwijst, het niet gegarandeerd is dat iedere asielzoeker onderdak krijgt of niet gedwongen zal zijn te leven in extreem moeilijke omstandigheden (zie : arrest RvV nr. 153.160 van 23 september 2015).

Het is echter aan DVZ om te onderzoeken hoe groot het risico is voor een asielzoeker om in Italië te worden blootgesteld aan deze extreem moeilijke omstandigheden. DVZ blijft echter in gebreke dit te doen. Op geen enkel ogenblik werd er immers een onderzoek gevoerd naar de vraag of de geschetste inspanningen in huidige omstandigheden volstaan om het risico op een schending van artikel 3 EVRM of artikel 4 Van het Handvest van de grondrechten van de EU te vermijden. De publicaties die DVZ aanhaalt, duiden op het enorme risico voor de asielzoeker om geen opvang te kunnen bekomen na een transfer naar Italië. DVZ citeert (bewust?) deze stukken van de aangehaalde publicaties niet. Het feit dat Italië inspanningen levert, zich niet onverschillig opstelt en maatregelen neemt om de tekortkomingen het hoofd te bieden, alsook voorzien in extra opvangplaatsen, betekent niet dat uit die informatie op het eerste zicht blijkt of alle beoogde maatregelen reeds in werking zijn getreden of uitvoering hebben gehad en ook niet dat er geen problemen meer zijn inzake opvangcapaciteit (op het vasteland), zoals naar voren gebracht in het AIDA-rapport. Uit de voornoemde publicaties blijkt dat er oplossingen gezocht worden voor de overbezette centra waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen waarbij de desbetreffende personen naar het vasteland worden overgeplaatst, maar blijkt prima facie niet dat de in het AIDA-rapport vermelde problemen van gebrek aan opvang voor het geheel van asielzoekers, en voor Dublin-terugkeerders in het bijzonder, niet meer bestaan. (zie : RvV arrest nr 148.253 van 22-06-2015)

Dit maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsprincipe in het licht van het rigoureuze onderzoek dat DVZ moet voeren ex artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Het feit dat DVZ slechts een partiële lezing maakt van de aangehaalde publicaties, onderstreept het gebrek aan een nauwkeurig, laat staan volledig, onderzoek in het geval van de verzoeker nog meer.

DVZ minimaliseert bovendien de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië (die ook massaal bleef toenemen na publicatie van het aangehaalde AIDA rapport up to date 12.2015 en publicatie van 30.04.2015) en stelt zelfs in de bestreden beslissing dat berichtgeving hieromtrent niet te beschouwen valt als zijnde objectief en accuraat. Diverse Internationale en Humanitaire organisaties rapporteren echter over het gebrekkige asielsysteem en behandeling van asielzoekers in Italië door de massale toestroom aan vluchtelingen. In een publicatie van de UNHCR ‘Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea’ van 06.05.2015 (die DVZ zelf aanhaalt) wordt de massale toestroom van vluchtelingen benadrukt. Deze publicatie kan bezwaarlijk worden bestempeld als niet objectief of accuraat.

De kans is tevens groot dat de asielaanvraag van verzoeker reeds werd verworpen omwille van afwezigheid. Immers, wanneer een asielaanvrager niet opdaagt voor het interview bij DVZ of het CVGS wordt er ook een weigeringsbeslissing genomen. Verzoeker zal, indien het nog mogelijk is, reeds in de beroepsfase terecht komen of een tweede asielaanvraag moeten doen. De redenen waarom verzoeker asiel aanvraagt zullen aldus niet afdoende kunnen worden onderzocht. Dit wordt bevestigd door het AIDA rapport (Update december 2015) op blz 40.

Zoals hierboven reeds vermeld, mogen andere lidstaten geen asielzoekers overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van de verordening 343/2003 indien zij niet onkundig zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en

internationale bescherming en onthaal-en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat het risico loopt van een onmenselijke of vernederende behandeling.

De aangehaalde recente publicaties zijn voor iedereen te raadplegen, via internet, dus ook voor DVZ.

De bestreden beslissing schendt bijgevolg de materiele motiverings –en de zorgvuldigheidsplicht in samenhang met artikel 3EVRM”.

2.3.2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van de artikelen 1 en 2 van de Conventie van Genève aangezien de bestreden beslissing er zich toe beperkt te stellen welk land verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag, zonder in te gaan op de asielaanvraag. De bestreden beslissing maakt geen toepassing van voormelde Conventie. Daar komt nog bij dat verzoeker nalaat uiteen te zetten op welke wijze de opgeworpen bepalingen van de Conventie geschonden worden door de bestreden beslissing. Dezelfde vaststelling geldt voor de geschonden geachte artikelen 17 en 18(1) b van de Dublin-III Verordening, het geschonden geachte artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de geschonden geachte rechten van de verdediging. Deze middelonderdelen zijn derhalve onontvankelijk.

2.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3.2.4. Bepalingen die relevant zijn in onderhavige betwisting

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Deze bepaling waarvan de tekst ook neergelegd is in artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Bij een beoordeling van een grief 3 van het EVRM of artikel 4 van het handvest, houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM en het Hof van Justitie. Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4

december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft deze verplichting bevestigd die op de lidstaat rust om, in die omstandigheden, de betrokkene niet naar het land te verwijderen waar hij een risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest (zie HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C493/10).

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer bepaald in de zaak Mohammed v. Austria (nr. 2283/12) van 6 juni 2013, blijkt dat de omstandigheden van het ontvangende land in het kader van de Dublin-Verordening een zeker niveau van hardheid moet vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. Het Hof stelde dat: *“The assessment of whether there are substantial grounds for believing that the applicant faces a real risk inevitably requires that the Court assess the conditions in the receiving country against the standards of Article 3 of the Convention (see Mamatkulov and Askarov v. Turkey [GC], nos. 46827/99 and 46951/99, § 67, ECHR 2005 I). These standards imply that the ill-treatment the applicant alleges he will face if returned must attain a minimum level of severity if it is to fall within the scope of Article 3. The assessment of this is relative, depending on all the circumstances of the case (see Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, § 60, ECHR 2001 II).*

95. *In order to determine whether there is a real risk of ill-treatment in the present case, the Court must examine the foreseeable consequences of sending the applicant to Hungary, bearing in mind the general situation there and his personal circumstances (see Vilvarajah and Others, cited above, § 108 in fine).”*

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III Verordening bepaalt het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

2.3.2.5. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt blijkt zowel uit het Tarakhel arrest van 4 november 2014 (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12 Tarakhel v. Switzerland) als uit de onontvankelijkheidsbeslissing in de zaak A.M.E. versus Nederland (A.M.E. v. Nederland, EHRM, 13 januari 2015, nr. 51428/10) dat de algemene en structurele situatie van asielzoekers in Italië op zich niet voldoende is om Dublin-transfers naar Italië op te schorten (*“The Court reiterates that the current situation in Italy for asylum seekers can in no way be compared to the situation in Greece at the time of the M.S.S. v. Belgium and Greece judgment, cited above, that the structure and overall situation of the reception arrangements in Italy cannot in themselves act as a bar to all removals of asylum seekers to that country (see Tarakhel, cited above, §§ 114-115)”*). Het EHRM is ook in zijn later arrest A.S. v. Zwitserland (EHRM, 30.06.2015, nr. 39350/13) niet teruggekomen op deze rechtspraak. In dit arrest oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) dat de Dublintransfer naar Italië van een jonge Syrische man met mentale problemen geen schending is van het EVRM, ook al is de situatie

er voor asielzoekers weinig ideaal. Er ligt *prima facie* geen informatie voor, ook niet van de verzoekende partij, waaruit zou blijken dat er heden sprake is van systeemfouten in Italië op het vlak van de opvang van asielzoekers en de asielprocedure. Verzoekende partij brengt met name niets in tegen de vaststelling in de bestreden beslissing, *“Daarnaast heeft het UNHCR, als de toonaangevende en gezaghebbende autoriteit, geen recente rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Italië dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin recente publicaties of rapporten van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om, zoals zij dit in januari 2014 wel gedaan heeft ten gevolge van de toenmalige situatie in Bulgarije, om in het kader van de Dublin-III-Verordening geen personen te transfereren naar Italië omwille van structurele tekortkomingen in het Italiaanse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of een risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Het houdt in dat een Dublinoverdracht op zich naar Italië geen schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest met zich meebrengt”*.

2.3.2.6. De kernvraag die zich in onderhavige betwisting stelt is of de verzoekende partij gelet op de elementen die haar zaak kenmerken - met name een gezonde jonge Dublin-returnee van 35 jaar - bij terugkeer naar Italië, gelet op de situatie aldaar, een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.3.2.7. Blijkens de bestreden beslissing heeft de verwerende partij daar een zeer nauw onderzoek aan gewijd en heeft ze daaromtrent zeer uitgebreid gemotiveerd. Om het risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest te beoordelen heeft de verwerende partij verzoekers verklaringen tijdens zijn Dublin-interview van 7 december 2015 erbij genomen alsook diverse rapporten in ogenschouw genomen, met name:

Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), *“The Italian approach to asylum: System and core problems”*, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, *“Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees”*, Berne and Oslo, May 2011; Thomas Hammerberg - Europees commissaris voor de mensenrechten (CHR), *“Report by Thomas Hammerberg Commissioner for Human Rights of the Council of Europe, following his visit to Italy from 26 to 27 May 2011”*, 07.09.2011, Strasbourg; UNHCR, *“UNHCR Recommendations on important aspects of refugee protection in Italy”*, July 2013; SFH, *“Italien: Aufnahmebedingungen – Aktuelle Situation von Asylsuchenden und Schutzberechtigten insbesondere Dublin-Rückkehrenden”*, Bern, Oktober 2013; Maria de Donata; & Daniela Di Rado, *“National Country Report: Italy”*, AIDA, last updated 29.12.2015; Italian Council for Refugees (CIR), *“Italy – over 100,000 refugees and migrants have reached Italy by sea in 2014 – Many moved forward to other European Countries”*, AIDA, 09.09.2014; Chope Christopher M., *“Rapport: l’arrivée massive de flux migratoires mixtes sur les côtes italiennes”*, Commission des migrations, des réfugiés et des personnes déplacées, Council of Europe, 09.06.2014; AIDA, *“Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”*, 30.04.2015, UNHCR, *“Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”*, 06.05.2015.

2.3.2.8. De verwerende partij komt op omstandige wijze tot het besluit dat verzoeker geen reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk stellen dat de verwerende partij zich niet dienstig gekwetten heeft van haar zorgvuldigheidsplicht in deze, met name gelet op de elementen die verzoekers zaak kenmerken en aan de hand van diverse rapporten onderzoeken of de terugkeer van verzoeker naar Italië een risico op een schending artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest met zich meebrengt.

2.3.2.9. Hoofdkritiek van verzoeker is dat de verwerende partij een partiële lezing maakt van de geciteerde rapporten. Verder is verzoeker van oordeel dat verwerende partij de impact van de massale toestroom van vluchtelingen naar Italië minimaliseert.

2.3.2.10. In de bestreden beslissing kan gelezen worden, *“Daarnaast blijkt uit meer recentere publicaties van AIDA (AIDA, “Italy increases reception places & improves treatment of subsidiary protection beneficiaries”, 30.04.2015) en het UNHCR, (UNHCR, “Italy reception centres under strain as thousands rescued at sea”, 06.05.2015) dat de Italiaanse autoriteiten naar aanleiding van de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee het aantal opvangmodaliteiten opdrijft, hetgeen door het UNHCR positief onthaald wordt. Het gegeven dat de opvangmodaliteiten waar de kandidaat-vluchtelingen en economische migranten via de Middellandse Zee toekomen, momenteel door deze grote instroom onder druk komen te staan en volzet zijn, toont echter niet aan dat de Italiaanse autoriteiten niet zouden voldoen aan hun verplichtingen zoals vervat in de opvangrichtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. Uit het bericht van het UNHCR van 06.05.2015 blijkt immers dat de opvangmodaliteiten waar de personen die uit de Middellandse Zee worden ondergebracht weliswaar vol zitten maar blijkt eveneens dat de Italiaanse autoriteiten deze mensen naar het vasteland transfereren waar ze in opvangmodaliteiten worden ondergebracht. Dat de opvangmodaliteiten in de regio waar de personen die uit de Middellandse Zee gered worden en in eerste instantie naar overgebracht worden tegen hun limiet aanzitten, toont echter op geen enkele wijze aan dat dit eveneens geldt voor het gehele Italiaanse vasteland. Het UNHCR stelt bovendien in hun bericht op geen een enkel moment dat de opvangmodaliteiten op het Italiaanse vasteland tegen of over hun limieten zitten. Uit het bericht van AIDA van 30.04.2015 en het UNHCR van 06.05.2015 blijkt bovendien dat niet alleen mensen die asiel vragen nadat ze uit de Middellandse Zee worden gered worden ondergebracht in opvangmodaliteiten maar dat eveneens zij die geen asiel aanvragen in eerste instantie worden opgevangen. Uit deze informatie blijkt dus dat er een duidelijk verschil is tussen opvangcentra voor immigranten en opvangstructuren voor asielzoekers en blijkt niet dat de verhoogde instroom van migranten een weerslag heeft op de opvang voor asielzoekers”. en “Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Italiaanse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Uit de rapporten blijkt eveneens dat er voor “Dublinreturnees” eveneens met behulp van het Europees Fonds voor Vluchtelingen (EVF) opvangcapaciteit gecreëerd werd, die specifiek is gericht op personen die in het kader van de Dublin-III-Verordening aan Italië overgedragen worden”. Hieruit blijkt niet dat de verwerende partij de massale toestroom van asielzoekers in Italië ontkent of negeert, maar wel dat zij aan de hand van rapporten nagaat wat de gevolgen ervan zijn voor de opvangstructuren voor asielzoekers in het algemeen en Dublin-returnees in het bijzonder. De gedane afweging kan niet aan het wankelen gebracht worden door het feit dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de gepubliceerde berichtgeving in diverse analoge en digitale media over de immense instroom van bootvluchtelingen en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd.*

2.3.2.11. Verzoeker betoogt dat verwerende partij eraan voorbijgaat dat verzoeker verklaard heeft dat hij op straat sliep en dat ook uit de AIDA publicatie van 30 april 2015 waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing, blijkt dat asielzoekers op straat moeten slapen. Verzoeker citeert hierbij de relevante passages uit het betrokken AIDA-rapport van 30 april 2015. Evenwel dient de Raad op te werpen dat verzoekers situatie als Dublin-returnee niet kan gelijkgeschakeld worden met de situatie van een asielzoeker die zich voor de eerste keer aanmeldt in Italië en waarvoor er mogelijks enige tijd verloopt tussen het nemen van diens vingerafdrukken en de eigenlijke registratie van de asielaanvraag die gepaard gaat met het voorzien van opvang in een opvangcentrum. De Raad ziet verder niet in hoe verzoeker uit het gegeven dat de kwaliteit van opvang verschilt naargelang het opvangcentrum of dat opvangcentra zich bevinden in weinig bevolkte gebieden kan afleiden dat hij als Dublin-returnee op straat zal dienen te slapen. Verder merkt de Raad op uit de verklaringen van verzoeker tijdens zijn Dublin-interview van 7 december 2015 voornamelijk blijkt dat hij een viertal jaar werd opgevangen in hetzelfde centrum in Italië, namelijk te Foggia (Napels) en dat hij er zelfs terug terecht kon nadat hij kortstondig naar België was afgereisd in 2012. Verzoeker heeft tijdens zijn Dublin-interview verklaard dat hij daarna het centrum diende te verlaten maar zijn uitleg op de vraag waarom hij het centrum diende te verlaten, met name *“Dat weet ik niet, ze zeiden enkel dat ik het 'kamp' diende te verlaten”*, overtuigt niet. Verder heeft verzoeker tijdens zijn Dublin-interview ook verklaard dat hij in het totaal zeven jaar verbleven heeft in Italië. Het is weinig aannemelijk dat verzoeker gedurende drie jaar op straat zou geslapen hebben in Italië alvorens andere oorden op te zoeken.

2.3.2.12. Verder is verzoeker van oordeel “Uit het AIDA rapport (up to date van december 2015) op blz 63-64 blijkt eveneens dat het niet zeker is dat Dublin-terugkeerders een opvangplaats krijgen en vaak zelf alternatieven moeten zoeken”.

In het betrokken AIDA-rapport (blz 63-64) kan het volgende gelezen worden:

“ ☐ **Incoming transfers to Italy**

Within the broader category of returnees, a further distinction is deemed necessary depending on whether the returnee had already enjoyed the reception system while he or she was in Italy or not.

- If returnees had not been placed in reception facilities while they were in Italy, they may still enter reception centres (CARA or SPRAR). Due to the lack of available places in reception structures and to the fragmentation of the reception system, the length of time necessary to find again availability in the centres is – in most of the cases - too long, however. Since there is no general practice, it is not possible to evaluate the time necessary to access an accommodation. In the last years, temporary reception systems have been established to house persons transferred to Italy on the basis of the Dublin III Regulation. However, it concerns a form of temporary reception that lasts until their juridical situation is defined or, in case they belong to vulnerable categories, an alternative facility is found. Such temporary reception has been set up thanks to targeted projects funded by the European Refugee Fund (ERF). At present, 11 centres for the reception of Dublin returnees are operating, out of which seven are specifically addressed to vulnerable persons. There are 3 centres in Rome, 3 in the province of Milan, 2 in Venice, 2 in Bologna and 1 in Bari. They can accommodate a total of 443 Dublin Returnees, who are accommodated for a short/medium period on a turnover basis. Until 30 June 2014, CIR managed an accommodation facility - the “Locanda Dublino” - in Venice, with a capacity of 40 places.

However, it happens that Dublin returnees are not accommodated and find alternative forms of accommodation such as self-organised settlements. - If returnees, who have already been granted a form of protection, had already enjoyed the reception system when they were in Italy, they have no more right to be accommodated in CARA. However, they may be accommodated in these centres in case places are available to allow them to restart the administrative procedure to obtain a permit of stay.

The aforementioned projects providing accommodation centres for Dublin returnees funded under ERF ended at the end of June 2015 and it is expected that they will be funded again”.

Uit deze passage blijkt niet dat er geen opvangproblemen bestaan voor Dublin-returnees maar er kan ook niet *ipse facto* uit afgeleid worden dat het vaststaat dat verzoeker bij een terugkeer als een Dublin-returnee geen opvangplaats zal krijgen in Italië en zelf een alternatief moet zoeken. In dit verband dient ook opgemerkt te worden dat verzoeker niet aan zijn lot zal worden overgelaten bij een terugkeer naar Italië aangezien in de bestreden beslissing kan gelezen worden, “Zoals hogerop reeds aangehaald zullen de Italiaanse autoriteiten bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene, zodat aangepaste opvang kan worden voorzien” en “vreemdelingen die in het kader van de Dublin-III-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië [worden] door de luchthavenpolitie geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten”. Ten overvloede kan hier nog aan toegevoegd worden dat verzoeker als jonge gezonde meerderjarige man niet aantoonde dat het niet kunnen genieten van onmiddellijke opvang in een centrum - wat ook in België niet kan gegarandeerd worden - neerkomt op een schending van artikel 3 van het EVRM. Daar kan nog aan toegevoegd worden dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview verklaard heeft in het totaal zeven jaar verbleven te hebben in Italië, waaronder vier jaar in een opvangcentrum zodat het aannemelijk is dat verzoeker zijn weg kent in Italië.

2.3.2.13. Verzoeker is verder van oordeel dat de kans groot is dat zijn asielaanvraag reeds werd verworpen omwille van afwezigheid. Verzoeker stelt dat indien het nog mogelijk is, hij reeds in de beroepsfase zal terechtkomen of een tweede asielaanvraag moeten doen. Hij is van oordeel dat de redenen waarom hij asiel aanvraagt niet afdoende kunnen worden onderzocht. Verzoeker verwijst hiervoor naar pagina 40 van het AIDA-rapport van december 2015. Hier kan het volgende gelezen worden:

“**The situation of Dublin returnees**

Persons transferred to Italy from another Member State usually arrive at the main Italian airports such as Rome and Milan. At the airport, border police provides to the person returned under the Dublin Regulation an invitation letter (“verbale di invito”) indicating the competent Questura where he or she has to go.

Dublin returnees may face different situations depending on whether they have applied for asylum in Italy before moving on to another European country, and whether the determining authority has taken its decision on the status determination.¹⁴⁰ Accordingly, the procedure to be applied to the Dublin returnee's case will depend on the category they fall into.

□ Where the person did not apply for asylum during his or her initial transit or stay in Italy before moving on to another European country, he or she can lodge an application under the regular procedure;

□ Where the person had already submitted an asylum applications, the following situations may arise:

o The Territorial Commission may in the meantime have taken a positive decision and issued a permit of stay;

o The Territorial Commission may have taken a negative decision. If the applicant has been notified of the decision and lodged no appeal, he or she may be issued an expulsion order and be placed in a CIE. If not, he or she may lodge an appeal when notified.

o The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues;

o The person has not presented him or herself for the personal interview and will be issued a negative decision, but may request the Territorial Commission to have a new interview.

The main problem Dublin returnees face when they are transferred back to Italy relates to the reception system, which is, however, a problem common for all asylum seekers. In its ruling of 4 November 2014 in *Tarakhel v Switzerland*,¹⁴¹ concerning an Afghan family with 6 children who were initially hosted in a CARA in Bari before travelling to Austria and then Switzerland, the ECtHR found that Switzerland would have breached Article 3 ECHR if it had returned the family to Italy without having obtained individual guarantees by the Italian authorities on the adequacy of the specific conditions in which they would receive the applicants. The Court stated that it is "incumbent on the Swiss authorities to obtain assurances from their Italian counterparts that on their arrival in Italy the applicants will be received in facilities and in conditions adapted to the age of the children, and that the family will be kept together".

2.3.2.14. Verzoeker kan niet voorhouden niet te weten welke van de hierboven vermelde hypothesen op hem van toepassing is, maar hij verstrekt hierover geen concrete informatie in zijn verzoekschrift. Wel blijkt uit verzoekers Dublin-interview van 7 december 2015 dat hij zelf verklaard heeft dat er nog geen beslissing was gevallen over zijn asielaanvraag en heden brengt hij ook geen andersluidende informatie aan. Conform het bovenvermeld uittreksel uit het AIDA-rapport houdt dit in dat hij dan valt onder de hypothese "*The Territorial Commission has not yet taken a decision and the procedure continues*". Uit het hierboven geciteerd uittreksel van het AIDA rapport van december 2015 blijkt alleszins niet dat de asielaanvraag van Dublin-returnees onder geen beding behandeld worden. Ten overvloede blijkt uit het AIDA-rapport van december 2015 ook niet dat er geen mogelijkheid bestaat om een tweede asielaanvraag in te dienen. Immers kan op p.47 gelezen worden, "*Asylum seekers who lodge a subsequent application benefit from the same legal guarantees provided for asylum seekers in general and can be accommodated in accommodation centres (CARA), if places are available*".

2.3.2.15. Conclusie

De verwerende partij heeft op genoegzame wijze onderzocht of verzoeker bij terugkeer naar Italië een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest, waarbij verzoekers geval afgetoetst werd aan de meest recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake de toestand in Italië. Zij heeft daarbij diverse rapporten beoordeeld en zij heeft verzoekers persoonlijke elementen in aanmerking genomen. Mede gelet op het gestelde in het Tarakhel-arrest en de onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM in de zaak A.M.E. t. Nederland en gelet op de informatie die heden voorligt alsook gelet op het profiel van verzoeker, zijnde een gezonde alleenstaande man waarvan niet blijkt dat hij bijzondere noden heeft, dient de Raad *prima facie* tot de conclusie te komen dat er geen schending aannemelijk gemaakt wordt van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. Gelet op het feit dat verzoeker zelf verklaard heeft ongeveer vier jaar verbleven te hebben in hetzelfde opvangcentrum in Italië, waar hij zelfs nog terechtkon na een kortstondig verblijf in België, kan de Raad overnemen wat gesteld werd door het EHRM in de bovenvermelde onontvankelijkheidsbeslissing van het EHRM in de zaak A.M.E. t. Nederland : "*The Court therefore finds, bearing in mind how he was treated by the Italian authorities after his arrival in Italy, that the applicant has not established that his future prospects, if returned to Italy, whether taken from a material, physical or psychological perspective, disclose a sufficiently real and imminent risk of hardship severe enough to fall within the scope of Article 3. The Court has found no basis on which it can be assumed that the applicant will not be able to benefit from the available resources in Italy for asylum seekers or that, in case of difficulties, the Italian authorities*

would not respond in an appropriate manner”. Het gegeven dat verzoeker een andersluidende overtuiging is toegedaan, kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

Derhalve is het enig middel voor zover ontvankelijk, *prima facie* ongegrond en derhalve niet ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien maart tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

M. EKKA